

Iz knjige "ČUDESA BOŽJEG MILOSRĐA Svjedočanstva iz života"

ISPOVIJEST BIVŠE PROSTITUTKE

Bio je prosinac 2005. Padao je gust snijeg, puhao strašan vjetar, a ja sam

kao i svih godina do tada stajala na uglu Gajeve i čekala mušteriju. Bilo je

tužno s te strane grada stajati u mraku i promatrati onaj drugi dio

Zagreba koji se neopterećeno i okićeno radovao bijelom Božiću.

Prolazili su sati, postajalo sve hladnije, a Gajeva kao da je umirala. Nitko

nije prolazio, nitko se provozao, a ja sam samo razmišljala kako ne mogu

otići dok nešto ne zaradim kako bih kući donijela barem kruha i mlijeka.

I ne pamtim koliko sam dugo stajala na toj hladnoći, kada sam napokon

ugledala muškarca kako hoda prema meni. Bila sam promrzla, doslovce

drhtala od hladnoće i nadala se da će baš on biti taj na kojemu ću zaraditi

prvu kunu te noći i pobjeći kući na toplo. Prišao mi je muškarac u dugom

crnom kaputu s najlonskom vrećicom u ruci.

No njegove riječi: "Oprostite, kako vam mogu pomoći da po ovoj

hladnoći i u tim godinama više ne stojite na ulici?!", za mene su bile

krhkije od pahulja koje su te noći pokrile grad.

“Nikada prije nisam to doživjela, takvo što čula, niti se tomu nadala, pa sam pomislila da se šali, da mi se ruga. Kolegice koje su stajale na ulici malo dalje od mene počele su se sprdati s njim, ispitivati ima li novca, a ja sam ostala osupnuta, zbunjena.

Bilo je nečega u tom čovjeku čemu sam željela vjerovati, a bio je tu i taj neobičan glas koji je duboko u meni vapijao da mu se povjerim. Sklonili

smo se od vjetra i policije u neku vežu i ja sam počela govoriti.

Ni danas ne znam kako, ni zašto, ali riječi su izlazile iz mene kao da su

bile spremne, kao da su znale da pred tim nepoznatim muškarcem smiju

biti izgovorene. Ispričala sam mu sve, baš sve. Pričala sam mu o mučnini

i gađenju u želucu koje nije prestajalo ni nakon toliko godina, pričala sam

o dugim, besanim noćima koje sam toliko puta provela zatvorena iza

rešetaka, pričala sam o ružnim pijanstvima, a spomenula sam i djecu,

muža, sve one prekrasne stvari radi kojih sam uvijek bila spremna otići na

ulicu i zaraditi novac.

On me je satima pažljivo slušao, pružio mi 200 kuna, uzeo moj broj

mobitela i rekao da će mi se javiti za par dana. Predstavio se kao Dragec.

Na moju nevjericu, tri dana poslije zazvonio mi je mobitel i s druge strane

bio je Dragec, muškarac za kojega sam mislila da nije stvaran. Zamolio

me da se nađemo pred dvoranom Lisinski kako bi mi dao nešto hrane.

Dok sam ga čekala, razmišljala sam tko je taj čovjek i zašto to radi?! No,

kada je stigao u trulome bijelom fići, koji nije imao ni suvozačevo sjedalo

i darovao mi tisuću kuna i hranu, postala sam još zbunjenija. Pa taj

čovjek nije imao ni za pošten auto, a odlučio je pomoći meni!

Doista sam bila zbunjena, ali nekako i mirna. Kao da sam osjećala duboku

povezanost s tim čovjekom i neku neobjašnjivu sigurnost.

Tek nakon mjesec dana doznala tko je zapravo moj zaštitnik. Nazvao me i

zamolio da dođem pred katedralu kako bi mi opet dao nešto hrane i

novca. Što da vam kažem, bila sam šokirana kada sam shvatila da je

čovjek iz mraka zapravo svećenik Dragutin Goričanec. No, istodobno s tim

iznenađenjem osjetila sam i blaženi mir.

Naime, sve ono što sam mu do tada povjerila od toga časa dobilo je još

snažniju potvrdu kako sam ispravno postupila. Prvi put sam se osjetila

duševno čistom i znala sam da je to ispružena ruka koju moram primiti.

Njegova vjera u mene budila je i moju vjeru u Boga. Ona predbožićna

noć, sigurna sam, nije bila slučajna. Predugo sam bila sama sa svojim

mislima, čežnjama i kajanjima, tako da vjerujem da mi je Bog te noći

poklonio vlč. Drageca, a velečasni Dragec – Boga. Puno smo razgovarali i

svaki naš takav razgovor u meni je otvarao nove spoznaje o vjeri i životu

kroz vjeru.

Prvi put počela sam osjećati da postoji taj netko tko mi je darovao život i

zbog koga taj život moram čuvati. Vlč. Dragec otvorio mi je ta vrata, a ja

sam s nevjerojatnom lakoćom ušla u njih. Prihvatila sam vjeru, sve

sakramente i zaboravila na loš život koji sam živjela punih 30 godina.

Pronašla sam se u katoličkoj vjeri i napokon osjetila svu draž i toplinu

vlastita doma, o kojemu sam do tada razmišljala samo kao o gnijezdu

punome gladnih ptica u koje moram donijeti hranu.

Svih 30 godina prostitucije hodala sam pognute glave i sramila se same

sebe, a danas se osjećam kao da nikada nisam živjela kao uličarka. Kod

kuće sam, živim od povrća koje posadim u svom vrtu, od 280 kuna

socijalne pomoći, ali i od puno vjere u Boga i ljude kao što su vlč. Dragec

koji nam nesebično pomaže.

Djeca su odrasla, unuci zdravi, a ružna priča koju smo svi znali, ali o kojoj

smo šutjeli, danas je daleko iza nas. Bogu hvala na tomu! /J. K./

